

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/80/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1011200469
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:1011200469.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: JUDr. Dušan Pohovej, správca konkurznej podstaty úpadkyne „TAZ, a.s. v likvidácii, Trnava, Coburgova 84“, Bratislava, Námestie Slobody 10, zast. advokátkou: JUDr. Soňa Pohovejová, Bratislava, Záhradnícka 37, proti žalovanému: E. A., nar. XX. Y. XXXX, bytom W., U. XX, o 194,71 eur s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Mgr. Ing. Pavol Korytár, správca úpadcu „Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava“, Trnava, Sladovnícka 13, zast. advokátom: Mgr. Mgr. Pavol Sojka, Dubnica nad Váhom, Námestie Matice slovenskej 1713/8, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 21. februára 2012 č. k. 17C/123/2011 - 77 (správne „-74“) takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v časti prípustnosti vedľajšieho účastníctva p o t v r d z u j e .

V časti zastavenia konania napadnuté uznesenie r u š í a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa I. pripustil zmenu žaloby tak, že ďalej bude rozhodovať o požiadavke žalobcu na zaplatenie mu žalovaným (v súvislosti so správnym označovaním účastníkov tzv. sporového konania a podania začínajúceho takéto konanie inak por. § 79 ods. 1 a § 90 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. s. p.“ - pozn. odvolacieho súdu) sumy 519,58 eur s poplatkom z omeškania 0,5 promile za každý deň omeškania od 18. októbra 2011 do zaplatenia (okrem náhrady trov konania); II. zastavil konanie v časti zaplatenia sumy 194,71 eur a III. na námietku žalobcu (urobenú podaním z 23. septembra 2011, podaným osobne na súde 29. deň rovnakého mesiaca i roka) vyslovil, že vedľajšie účastníctvo Mgr. Ing. Pavla Korytára, správcu úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, na strane žalovaného je prípustné. Rozhodnutie o zastavení konania (vo vzťahu k celému jeho pôvodnému predmetu) odôvodnil právne ust. § 96 ods. 1 O. s. p. a vecne potrebou vyhodnotenia príslušného podania žalobcu (označeného spôsobom „rozšírenie a zmena návrhu o 324,87 eur“) za zmenu žaloby kombinovanú so späťvzatím žaloby (čo do pôvodnej v konaní uplatnenej pohľadávky po jej započítaní), pretože takýto (úmysel upustiť od uplatnenia „podvodného“ - správne zjavne „pôvodného“ nároku) bol obsah podania. V časti vyslovenia prípustnosti vedľajšieho účastníctva potom uznesenie bolo právne zdôvodnené ust. § 93 ods. 1, 3 a 4 O. s. p. a vecne tým, že vedľajšiemu účastníkovi nešlo uprieť právny záujem na výsledku konania vo veci, v ktorej predmetom sporu je zaplatenie úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu jeho nájomcovi a prípadné vyhovie žalobe by vedľajšieho účastníka mohlo zaťažiť povinnosťou vrátiť žalovanému ním poukázané finančné prostriedky (argumentácia vedľajšieho účastníka), resp. že v prejednávanej veci bude potrebné ako predbežnú otázku riešiť to, kto (rozumej ktorý zo sporiacich sa správcov - pozn. odvolacieho súdu) má právo požadovať úhrady za byť užívaný žalovaným, pričom prijatý záver môže zasiahnuť do právneho postavenia vedľajšieho účastníka (argumentácia súdu prvého stupňa).

Proti tomuto uzneseniu (ako celku) podal len žalobca včas odvolanie s návrhom na jeho zmenu (uznesenia) tak, že dôjde len k jednoduchému pripusteniu zmeny žaloby (bez rozhodnutia o zastavení konania, nakoľko úmyslom žalobcu nebolo i vziať žalobu čiastočne späť, ale len reagovať na skoršie započítanie platby reprezentujúcej pôvodne zažalovanú pohľadávku) a k „zamietnutiu návrhu vedľajšieho účastníka“ (? , tu zrejme k vysloveniu, že vedľajšie účastníctvo prípustné nie je - pozn. odvolacieho súdu), v tomto prípade pre praktické zotrvanie na námietke nedostatkom právneho vzťahu vedľajšieho účastníka k bytu obývanému žalovaným (ďalej tiež len „byt žalovaného“) a takto aj nedostatkom jeho právneho záujmu na výsledku konania, pretože vlastníkom domu s bytom žalovaného bol do 29. marca 2009 úpadca reprezentovaný žalobcom, po takomto čase spoločnosť IUS EST ARS BONI ET AEQUI s.r.o. a neskôr spoločnosť TAZ - Správa a predaj bytov nájomcom s.r.o., ktorá byty previedla na nájomcov.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Vedľajší účastník na strane žalovaného navrhol napadnuté uznesenie potvrdiť a to vo vzťahu k problému vedľajšieho účastníctva pre podržanie si svojej skoršej argumentácie s upozornením žalobcu, že v spore medzi ním a vedľajším účastníkom (o vylúčení viacerých nehnuteľností vrátane domu s bytom žalovaného zo súpisu vykonaného vedľajším účastníkom) bola už vyriešená otázka oprávnenosti súpisu (v prospech vedľajšieho účastníka) a z tohto dôvodu odvolávanie sa na formálny zápis v katastri neobstojí; v prípade namietaného zastavenia konania potom pre stotožnenie sa s tým, ako súd prvého stupňa vyhodnotil príslušné podanie žalobcu a tiež pre vlastný rozbor dôvodov, pre ktoré tu šlo o ustúpenie od zámeru pokračovať v konaní aj ohľadne pôvodného v konaní uplatneného nároku a takto aj o možnosť toto posudzovať len za späťvzatie žaloby v príslušnej časti (akokoľvek sa do tohto žalobca snažil vniesť zmätok).

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. celú vec (prípustnosti vedľajšieho účastníctva a zastavenia konania vo vzťahu k jeho pôvodnému predmetu za situácie, v ktorej napadnutie uznesenia vyššej súdnej úradníčky súdu prvého stupňa včasným odvolaním naň oprávnenej osoby v celom rozsahu, teda aj v odvolaní nenapadnuteľnom pripustení zmeny žaloby spôsobilo zrušenie I. čiastkového výroku uznesenia zo zákona - v uvedenej súv. por. i ust. § 202 ods. 3 písm. f/ a § 374 ods. 4 vety tretej O. s. p.) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu nešlo o vec samu ani o žiaden zákonom ustanovený prípad potreby prejednávania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu) a aj v tejto veci (obdobne ako vo viacerých skôr tunajším súdom i Okresným súdom Trnava prejednávaných druho totožných veciach za účasti tohto istého žalobcu i vedľajšieho účastníka, ďalej tiež len „skoršie veci“) musel dospieť k záveru, že v časti vedľajšieho účastníctva treba napadnuté uznesenie považovať za správne (tentoraz bez výhrad, nakoľko súd prvého stupňa zjavne sa riadiaci skoršími rozhodnutiami odvolacieho súdu už správne formuloval i výrok uznesenia), kým naopak v časti zastavenia konania žalobca (hoc aj evidentne - ako bude priblížené neskôr - len na prechodný čas a iba pre vyťaženie zo špecifickej procesnej situácie, teda z celkom iného než odvolaním uvádzaného dôvodu) musel dosiahnuť svoje (rozumej odstránenie rozhodnutia o zastavení konania).

Pokiaľ šlo o problém vedľajšieho účastníctva, žiaduce je aj v tejto veci len zopakovať (to, čo sa žalobca i vedľajší účastník v skorších veciach dočítali už niekoľkokrát, žalovaný však zjavne ešte nie), že pre tunajší odvolací súd je skutočnosťou známou už z rozhodovania v skorších veciach (bez potreby dokazovania, tu por. i § 121 O. s. p.), že žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadkyne „TAZ, a.s. v likvidácii, Trnava, Coburgova 84“ (na ktorú bol konkurz vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave z 21. decembra 1999 sp. zn. 3K 105/99) zahrnul do súpisu majetku patriaceho do podstaty (o. i.) aj byt žalovaného (resp. presnejšie celý obytný dom, v ktorom sa taký byt nachádza). Neskôr však Okresný súd Trnava v konaní jeho sp. zn. 25K/2/2007 (teda v konkurznej veci úpadcu „Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava“, čiže úpadcu, ktorého správcom je vedľajší účastník) nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalobcovi z prejednávanej veci (JUDr. Pohovejovi) nakladať (o. i.) aj s domom zahŕňajúcim byt žalovaného (dom súp. č. XXXX na parc. č. 1XXX/XXX, zapísaný príslušnou správou katastra na LV č. XXXX), pričom Krajský súd v Bratislave (ako súd odvolací) takéto uznesenie práve na základe odvolania JUDr. Pohoveja svojim uznesením z 29. januára

2009 sp. zn. 1CoKR/17/2008 zmenil a návrh na predbežné opatrenie zamietol. V odôvodnení takéhoto (zmeňujúceho) uznesenia sa nachádza ako záver o právach k veci zaradenej do súpisu na strane toho správcu, ktorý vec do súpisu zahrnul ako prvý (ktorým správcom v rovine sporu žalobcu a vedľajšieho účastníka z prejednávanej veci bol žalobca) a to až do rozhodnutia o excindačnej (vylučovacej) žalobe, tak aj názor, podľa ktorého Okresný súd Trnava excindačnú žalobu žalobcu voči vedľajšiemu účastníkovi (vo veci vedenej takýmto súdom pod sp. zn. 44Cbi/6/2007) nemal prejednávať, nakoľko tomu mala brániť prekážka skôr začatého konania o tej istej veci. Tú má predstavovať konanie Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 68Cbi/10/2010, i keď v takomto prípade s postavením účastníkov v tzv. opačnom garde a prebiehajúce na základe žaloby sledujúcej vylúčenie veci (rozumej i domu s bytom žalovaného) zo súpisu podstaty vykonaného žalobcom, kde však konanie má byť prerušené do skončenia konania Okresného súdu Trnava sp. zn. 13C/279/99 (o určení vlastníckeho práva k majetku pojatému do súpisu žalobcom). Aj v čase vydania uznesenia Krajského súdu v Bratislave v konkurznej veci úpadcu spravovaného dnešným vedľajším účastníkom však napokon bolo známe (i tomuto súdu), že excindačnú žalobu žalobcu Okresný súd Trnava už rozsudkom z 26. marca 2008 č. k. 44Cbi/6/2007-653 zamietol a takýto jeho rozsudok na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave rovnako ešte pred vydaním vyššie spomenutého zmeňujúceho uznesenia (rozsudkom z 23. septembra 2008 č. k. 21CoKr/4/2008-767) potvrdil.

Ak ale takto žalobca neuspel s námietkou neoprávnenosti pojatia domu s bytom žalovaného do súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu reprezentovaného vedľajším účastníkom, v skutočnosti tým bola konštatovaná existencia práva uplatňovaného žalobcom na strane vedľajšieho účastníka. Tu sa totiž muselo vychádzať nielen z ďalšej skutočnosti známej tunajšiemu súdu z jeho rozhodovacej činnosti a síce, že excindačná žaloba žalobcu nebola zamietnutá len z formálnych, ale i z vecných dôvodov; ale tiež z toho, že treba považovať za prakticky vylúčené, aby s rovnakým výsledkom mohlo skončiť aj dosiaľ neskončené konanie vedené na základe excindačnej žaloby vedľajšieho účastníka (teda že by tu mohla existovať situácia, v ktorej by sa jednou i druhou takouto žalobou domáhala rozhodnutia osoba bez právneho vzťahu k veci a právo k veci zaradenej do súpisu by tak malo patriť celkom inej - z pohľadu žalobcu a vedľajšieho účastníka tretej osobe). I pri vyjdení z úvahy Krajského súdu v Bratislave o existencii práva k veci po jej zaradení do súpisu v poradí prvým správcom na strane takejto osoby a to až do rozhodnutia o excindačnej žalobe potom významným v prejednávanej veci bolo, že tu k uplatneniu práva na zaplatenie úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu došlo až po rozhodnutí o excindačnej žalobe žalobcu spôsobom vyznievajúcim v jeho neprospech (konanie v prejednávanej veci začalo až 17. marca 2011) a to v situácii, keď platby vymáhané žalobcom už žalovaný (v pozícii nájomcu bytu) zaplatil vedľajšiemu účastníkovi a otázkou podržania si práva odvodzovaného od prvého súpisu veci aj po ustálení neoprávnenosti takéhoto súpisu sa doteraz žiaden súd nezaoberal.

Práve to bol ale dôvod, pre ktorý vyriešenie tejto otázky prislúchalo okrem konania o určení vlastníckeho práva (spomenutého vyššie) aj konaniu v prejednávanej veci a iným jemu obdobným konaniam s druhovo totožným predmetom (v ktorých pred rozhodnutím o práve na žalobou požadované plnenie a to až do právoplatnosti vecného rozhodnutia o tzv. vlastníckej žalobe, pokiaľ k takému rozhodnutiu pravda dôjde, je nevyhnutné vyriešiť si a zodpovedať predbežnú otázku, komu v rozhodnom období prislúchalo postavenie vlastníka a najmä prenajímateľa bytu, za ktorý sa žiada zaplatenie úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu).

Tým bol ale zároveň daný aj právny záujem osoby, ktorej sa už z takéhoto právneho dôvodu plnilo, na výsledku konania v prejednávanej veci. Je totiž celkom zjavné, že prípadný úspech žaloby v prejednávanej veci (spojený s konštatovaním práva na strane žalobcu) by logicky viedol k následnej požiadavke žalovaného na vrátenie mu plnenia poskytnutého predtým vedľajšiemu účastníkovi (nepravdepodobnosť očakávania, žeby sa dotýčny uspokojil so situáciou, v ktorej by mal príslušné platby zaplatiť dvakrát a obrazný Čierny Peter by tak mal ostať v jeho rukách). Pretože potom na právny záujem teória občianskeho procesného práva a i relevantné závery doterajšej rozhodovacej praxe súdov (judikatúry) usudzujú už v prípade ohrozenia práva a nie až jeho porušenia (v tejto súv. por. napr. i komentáre a prevažujúcu judikatúru k podmienke naliehavého právneho záujmu na určení podľa § 80 písm. c/ O. s. p.), bolo mimo akúkoľvek pochybnosť, že nešlo prijať ani argumentáciu žalobcu z iných vecí snažiacu sa podsunúť názor, podľa ktorého by právny záujem osoby vstupujúcej do konania ako vedľajší účastník na jeho výsledku (konania) mohla založiť len existencia sporu medzi žalovanou a

takouto osobou (rozumej už existujúca potreba čeliť požiadavke na vrátenie plnenia) a nie už aj hrozba, že sa tak stane. Prijatie opačného výkladu by totiž pomerne absurdne vedľajšie účastníctvo osoby, ktorej sa plnilo, podmieňovalo podaním žaloby o vrátenie plnenia aj v tých prípadoch, v ktorých ten, kto plnil, buď sám nemá celkom jasno, na strane ktorého z možných veriteľov (osôb sporiacich sa o také postavenie) je právo, alebo naopak nemá (až do preukázania, resp. rozhodnutia o opaku) dôvod pochybovať o tom, že takéto postavenie prislúcha práve osobe vstupujúcej do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka.

Napokon dôvodnou nebola ani argumentácia nedostatkom vlastníctva vedľajšieho účastníka k domu s bytom žalovaného, keďže táto zamlčovala opäť už z iných skorších vecí známy fakt, že k odvolaním podsúvaným prevodom vlastníckeho práva k domu a neskôr bytu na osoby tam uvádzané došlo až zmluvami zo 16. marca 2009 (prevod domu vedľajším účastníkom na spoločnosť IUS EST ARS BONI ET AEQUI s.r.o.), resp. ešte neskôr (zo spoločnosti TAZ - Správa a predaj bytov nájomcom s.r.o. na skorších nájomcov), zdanlivý rozdiel medzi nadobúdateľom domu podľa prvej z takýchto zmlúv a prevodcom bytu z tej druhej je vysvetliteľný zmenou obchodného mena spoločnosti s ručením obmedzeným od 20. marca 2009 (tu pre prípad záujmu por. i obsah zápisu vo vložke č. 23437/T oddielu Sro obchodného registra vedeného Okresným súdom Trnava) a v prejednávanej veci šlo (vo vzťahu k pôvodnému predmetu konania, ktorý ním práve z iniciatívy žalobcu stále ostal) o uplatnenie pohľadávok týkajúcich sa ešte obdobia roku 2008 (teda z obdobia, v ktorom z dôvodov uvedených vyššie práva k domu s bytom žalovaného vrátane tých prenajímateľských evidencie prislúchali žalobcovi, právne však vedľajšiemu účastníkovi).

Vedený týmito úvahami preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v časti prípustnosti vedľajšieho účastníctva podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Ani v prípade ďalšieho odvolaním výslovne napadnutého výroku uznesenia (toho o zastavení konania, pokiaľ šlo o jeho pôvodný predmet) síce odvolacie námietky žalobcu nebolo možné akceptovať, tu však pre súbeh viacerých okolností (pre 1. rozhodnutie jedným uznesením o pripustení zmeny žaloby aj o zastavení konania, 2. vydanie takéhoto uznesenia na to povereným zamestnancom súdu, 3. napadnutie uznesenia včasným odvolaním naň oprávnenej osoby v celom rozsahu, 4. snahu takto z konania eliminovať celý jeho pôvodný predmet a nahradiť ho novým, ako aj pre 5. nedostatok nápravy výpadku rozhodnutia o zmene žaloby - spôsobeného zrušením rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky zo zákona - novým rozhodnutím sudcu) odvolací súd nemal inú možnosť, než v príslušnej časti napadnuté uznesenie zrušiť (a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie).

Takto to bolo, i keď sa žalobca mylil (a naopak vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného a tiež súdu prvého stupňa bolo treba dať za pravdu) v tom, že podanie zo 14. októbra 2011, podané osobne na súde prvého stupňa 17. deň rovnakého mesiaca i roka a zasahujúce do pôvodne vymedzeného predmetu konania bolo len zmenou žaloby jej rozšírením (a nie aj späťvzatím žaloby, týkajúcim sa celej pôvodnej požiadavky).

Podľa § 41 ods. 2 O. s. p. každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

V prejednávanej veci potom nebolo žiadnej pochyby o tom, že žalobca pôvodnou žalobou od žalovaného požadoval 194,71 eur ako dlh na úhradách za plnenia poskytované s užívaním bytu za obdobie kalendárneho roka 2008 a podaním zhora (označeným spôsobom „Rozšírenie a zmena návrhu o 324,87 eur“) nad rámec pojednania o tom, čo bolo pôvodným predmetom konania a aké hmotnoprávne úkony vykonal (on sám, teda neskorší odvolateľ) výslovne poukázal na svoj záujem v konaní ďalej požadovať výlučne nedoplatok za prvé tri mesiace roka 2009 (pri záujme na absolútnej presnosti od 1. januára do 29. marca 2009) v sume 563,97 eur, znížený o preplatok za skoršie obdobie 44,39 eur, teda 519,58 eur (563,97 - 44,39).

Ak sa má potom vyjsť zo základných teoretickoprávnych definícií, podľa ktorých kvantitatívne obmedzenie pôvodnou žalobou uplatneného nároku je čiastočným späťvzatím žaloby, úplné ustúpenie od pôvodnej požiadavky je späťvzatím žaloby v celom rozsahu a zmena žaloby môže byť predstavovaná ako kvantitatívnu, tak i kvalitatívnu korekciou skorších požiadaviek, s prihliadnutím k uvedenému vyššie však u kvantitativy len v smere rozšírenia požiadavky (na už skôr požadované pri pretrvaní aj dôvodu toto požadovať) o niečo skôr nepožadované a u kvality iba v smere náhrady skoršej požiadavky novou požiadavkou majúcou pôvod v odchylných tvrdeniach; nevyhnutné sa javí aj problém nastolený odvolaním v prejednávanej veci zovšeobecniť tak, že nespochybniteľný záujem žalobcu domáhať sa v konaní nech aj sumy totožnej s tou požadovanou už skôr, resp. aj vyššej sumy, avšak z iného dôvodu v spojení s úplným opustením požiadavky nastolenej pôvodnou žalobou je procesne zmenou žaloby jej rozšírením o ďalší (pôvodne neuplatnený) nárok aj späťvzatím žaloby o pôvodne požadované, na ktoré treba reagovať podľa § 95 i § 96 O. s. p. Pretože však o pripustení (ale tiež o možnom nepripustení) zmeny žaloby možno hovoriť len vtedy, ak konanie má svoj jasne určený predmet a o taký prípad by ísť nemohlo, ak by sa o zmene žaloby malo rozhodnúť až po právoplatnom zastavení konania o jeho pôvodnom predmete (čiže vtedy, kedy by tu už nebol žiaden predmet konania spôsobilý rozšírenia či zmeny), u spomenutej kumulácie zmeny žaloby rozšírením a späťvzatím žaloby čo do celého jej pôvodného predmetu sa zovšeobecnenie zhora musí doplniť aj ďalším záverom, podľa ktorého rozhodnutie zastavujúce konanie nesmie (z pohľadu jeho právoplatnosti, ako i povinnosti odvolacieho súdu sa predtým vyporiadať so správnosťou takéhoto rozhodnutia) predchádzať rozhodnutiu o zmene žaloby.

Zo všetkého dosiaľ napísaného musí byť potom celkom zrejmé, že ak v prejednávanej veci súd prvého stupňa do času vzniku povinnosti odvolacieho súdu rozhodnúť (aj) o odvolaní proti rozhodnutiu o zastavení konania nenapravil stav odstránenia svojho rozhodnutia o zmene žaloby (tým, že na zrušenie rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky nereagoval vydaním nového rozhodnutia sudcu, pričom v zmysle záverov zhora tu poradie rozhodnutí na rozdiel od času nadobudnutia ich právoplatnosti, resp. od možnosti ich spochybnenia v čase zaoberania sa nimi odvolacím súdom je bez významu), nemohlo samostatne obstať ani rozhodnutie o zastavení konania (keďže jeho inak jediným možným potvrdením by odvolací súd uzavrel cestu k novému rozhodovaniu o zmene žaloby).

To boli dôvody, pre ktoré bolo podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ per analogiam a ods. 2 O. s. p. potrebné o odvolaní v časti zastavenia konania rozhodnúť spôsobom uvedeným v druhej vete výroku tohto uznesenia (odvolacieho súdu).

O trovách odvolacieho konania potom odvolací súd (rovnako ako pred ním súd prvého stupňa o trovách konania prvostupňového) nerozhodoval, nakoľko tu šlo len o čiastkové (tzv. procesné) rozhodnutia v naďalej prebiehajúcom konaní, v ktorom vyporiadanie sa s otázkou náhrady trov konania prislúcha až konečnému rozhodnutiu.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyselne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.